

KLUB LITERÁRNÍ FANTASTIKY
PŘI OKPB V OPAVĚ

VŠECHNO, CO VYMÍŠLIM, VŠE, CO SE PŘEDMĚTÍ, ZŮSTANE VĚDY,
ZA PRAVDOU, PONĚVADŽ PŘIJDE OKAMŽIK, KDY VÝTVORY VĚDY
PŘEKROČÍ ONY IMAGINACE.

Jules Verne

OBSAH:

Jules Verne	str. 1
P.Kosatík: Stratený robot	2
E.Kačírková: Věž	6
M.Sobotík: Autoři ve světě yážení	12
V.Cvetkov: To jsou mi věci	14
M.Wolski: Exponát	16
Líbí - nelíbí: Dvakrát Třináctka	18
L.Sommer: Pozdě	20

JULES VERNE

Dne 8. února 1828 se narodil ve francouzském městě Nantes soudci Pierru Vernovi a jeho ženě Sophii prvorozený syn Jules Gabriel. Při křtu, jehož se zúčastnila řada příbuzných, padlo hodně slov o budoucnosti novorozence. Ale nikdo z přítomných by byl nedokázal odhadnout skutečnost.

Malý Jules měl v sobě od malička touhu po dalekých krajích, po tajemných dobrodružstvích. A své sny se už v jedenácti letech rozhodl změnit ve skutečnost.

V nanteském přístavu tehdy kotvila loď *Coralia*, která měla vyplout do Indie. Malý Jules se seznámil s mladým plavčíkem, který měl právě na *Coralii* nastoupit službu, vyměnil si s ním smlouvu a šaty a odebral se na loď.

Zoufalý otec, po zjištění, že Jules nastoupil na loď, která se má zastavit ještě v nedalekém přístavu, tam ihned odjel, aby synovi v neuvážené pošetilosti zabránil.

Později otec rozhodl, že Jules bude studovat práva. V Paříži se Jules seznamuje s Victorem Hugem a Alexandrem Dumasem starším. Prožívá tam vrušující politické události. Začíná skládat divadelní hry. Už se roku 1863 seznamuje s nakladatelem J. Hettem, stává se z Verna divadelníka definitivně Verne romanopísece.

V středu Vernovy zájmu byl technický pokrok a nejnovější objevy ve všech vědních oborech. Nepředvídal a nepopisoval ve svých románech přesně, jak budou vypadat třeba suchozemské, vodní i vesmírné dopravní prostředky, ale věděl, že se bude letat i mezi hvězdami a plout až na mořské dno. Není důležité, zda odhadl přesně vzhled strojů budoucnosti, ale je důležité, jakou cestu určoval technickým vynálezům ve svých románech.

Čteme-li dnes Vernovy romány, nacházíme časté rozpory mezi jeho líčením a dnešní skutečností. Ale je to zcela přirozené. Svět se neustále mění, přírodní, etnografické a politické podmínky procházejí neustálou proměnou. Nemění se však kouzlo a půvab Vernových dobrodružství, nemění se napínavost jeho líčení, vtípnost jeho zápletek a nečekanost dějových zvratů, nemění se prostě to, co učinilo Verna otcem nového

literárního žánru, fantastického románu.

"... píše ne právě romány, činí z vědy drama, vyšvihuje se k fantastickým představám opíraje se přitom o nové vědecké vymoženosti. Ale jsou to přece romány a mnohem dobrodružnější a fantastičtější než naše."

/Emile Zola/

"Psal jsem ti minule, že mi přišly na mysl nepravděpodobné věci. Ve skutečnosti jimi nejsou. Všechno, co je člověk schopen vymyslet, jiní lidé budou schopni uskutečnit."

/Z dopisu J. Verne otci/

/Podle Prohlášení autorů knih KMČ/

R E C E N Z E R E C E N Z E R E C E N Z E R E C E N Z E

STRATENÝ ROBOT

Výber sci-fi povídek

Sestavil a doslov napsal Dušan Slobodník. Přeložili Ivica Chorvatová, Dušan Babjak, Igor Slobodník. Ilustroval Milan Bočkay.
1. vyd. Mladé letá 1986. 230 stran.

Antologií angloamerické science fiction, vydaných v Čechách nebo na Slovensku, bychom dnes už mohli napočítat pěknou řádku, a přesto v souvislosti s nimi stěží můžeme mluvit o opakování, únavě a nadprodukce, o rezignaci na závažná a všeobecně literárně exploatovaná témata. Již první sborník tohoto typu, Lebyrint z roku 1962, byl klíčovým mezníkem, který už před dvaceti lety umožnil pochopit hlavní dobové tendence žánru, a s malými výjimkami tomu tak bylo i u následujících titulů, ať už nesly název Tunel do pozítří, Těžká planeta, 10x sci-fi a podobně. Vesměs jde o tituly čtenářsky atraktivní a dobře rozhodně aspoň pokud se uvádění nových autorských osobností, u nás často stále ještě málo známých, týče.

Jedna výjimka tu ale je: zlatým dolem, ze kterého čerpá editor Lagymintu stejně jako např. Dušan Slobodník, zůstávají stále padesáté, resp. částečně šedesátá léta, doba největší expanze sci-fi literatury ve Spojených státech. Nic proti tomu, mnozí zahraniční teoretici pokládají toto období stále za nejlepší, sotva však můžeme v souvislosti s takovými knihami hovořit o aktuálním překládání: ano dohánění, co se zanedbalo, avšak zároveň nám utíkají hodnoty jiné a aktuálnější. Dnes již rozhodně není charakteristickým typem americké sci-fi literatury onen živnostník, který u Bradburyho nebo Simaka kosil trávník okolo domu benzínovou sekačkou a snil sny o Měsíci, eventuálně zřizoval své soukromé pákařství na Marsu nebo ukazoval dětem jejich vlastní obraz na vodní hladině nově kolonizovaných planet. Snad budu pochopen správně: nemám nic proti těmto postavám a postavičkám, které svou někdejší živost a pravdivost měly už možnost prokázat, soudím jen, že zdaleka nejsou jediným ani převažujícím typem, ba právě naopak, že z dnešní americké SF tyto typy vymizely. Souvisí to s celkovým vývojem žánru: zatímco sci-fi padesátých let usilovala ještě o realistickou typizaci a zabývala se proto průměrným člověkem, neodlišujícím se příliš od jiných průměrných lidí - hrdinů v ostatních literárních žánrech, prošla postupem času, zejména ve formálních kotrmelcích a saltech nové vlny let šedesátých sérií změn, v nichž tuto typizaci zavrhl ve jménu bizarnosti, jedinečnosti, vystupňované individualizace. Byl-li pro poválečnou fantastiku charakteristický proces politizace a vyslovování se k aktuálním otázkám světa a doby, od konce 60. let se naopak prohlubuje akcent na vše romantické v žánru, hrdinové jsou vytahováni z kontextu doby a stavěni mnohem více než dříve do přímé konfrontace s ní. Současná třetí americká sci-fi je tedy poněkud jiná, než jakou nám ji ukazuje reprezentativní překladové antologie, mnohý z jejích čtenářů by byl možná přetvapen, čemu nyní vlastně holduje. škoda, že ani St. J. tentýž robot tento myšlenkový horizont mezi stávajícím a novějším pojetím nepřekračuje: jeho povídky jsou sice ukázkou minulosti žánru par excellence, ale právě už jen této minulosti, ne aktuálního stavu.

Obsah knížky je přehledkou nejslavnějších jmen: Asimov, Clar-

ke, Blish, Kuttner, Vonnegut, Cordwainer Smith a další. O každém z nich by bylo možno napsat superlativy a superlativěříli bychom se přitom ustáleným heslem, že si o těchto autorech můžeme přečíst v zahraničních encyklopediích. Podle jeho názoru však bude mnohem zajímavější, pokusíme-li se charakterizovat, co tyto autory a jejich postavy mezi sebou spojuje.

Za prvé je to věc zdánlivě banální, jež by v žánru zvaném a v povědomí lidí zavedeném právě jako sci-fi měla být neprostou samozřejmostí: vědeckost. Ať už totiž tihle drobní úředníci, živnostníci nebo hochštancleré, kteří děj povídek rozehrávají, pášou dobro nebo zlo, ať v nich vyabstrahovaných a vypropagovaných povídkách uvažované budoucnosti vraždí soka v lásce, dobývají vesmír, vynalézají stroj času nebo usilují o rozluštění jazyka mimozemšťanů, cítíme za tím vším jakoby spontánně fabulovaným vyprávěním spolehlivý grunt erudice, grunt vědy, netraktovaný navíc nikde na ráně v popředí, ale zpravidla jenom kdesi v náznaku: tihle dámy a pánové jsou každý dalek toho, aby nás oslňovali ohňostrojem znalostí (snad jen s výjimkou Asimova), ale právě drobný náznak, postulat zdánlivě vrttžený z kontextu, jehož je povídka beletristickou ilustrací, v nás dokáže vzbudit respekt, jaký je rozdíl mezi přístupem k sumě poznatků takového Elisea Elisha, jehož Křižovatky jsou navíc nádherným morálním podobobenstvím a načto obsahují coby nádavek dvojnásobnou pointu v poslední řádce, jaký je to rozdíl v porovnání s přístupem některých našich autorů, kteří vědu v zájmu jakési chatrně chápané poetizace skutečnosti vytěsňují z literatury SF buď zcela, nebo si z ní, vedeni metodou snad už ve všech literaturách kromě naší zprofanovanou, metodou Ericha von Danikena, berou jen to diletantské na povrchu, jen to "záhadné" a "nevysvětlené", co mohou nerušeně eklekticky spojovat a klást pak ovšem sugestivní otázky, otázky bez nároku na odpověď - nic nepsat, že samočelné, ať už to k krásné sugestivní! A říkané nás vyučují racionalismu v praxi, co víc - dělají to tak, že to většinou ani nepoznáme,

S tím úzce souvisí druhý znak, spojující většinu povídek, obsežených ve štrnctém robotovi: jejich ilustrativnost. Jsou to přitom o krátké epizody, intermezza vytržené z prostoru a času.

sevržená obloukem mezi expozicí a pointou. Vždy ilustrují nějakou apriorní myšlenku nebo vědecký zákon, nejde tedy o volně plynoucí beletrii v pravém slova smyslu, ale jen o ilustraci této teze nebo zákona. Někdy v tom bývá spatřována slabina sci-fi, a právě takto argumentují kritici, kteří literaturu SF vykazují někomu na pomezí knižního bruku, mezi detektivku a western. Uvědomme si však, že svou funkcí, jakou SF literatura právě zde plní - estetizací materialistických zákonů a pouček, ležících na počátku mimo oblast literatury - je nenahraditelná. Vzpomínám si, jak v hodinách fyziky vzbuzovaly posvátnou hrůzu celé naší gymnaziální třídy lekce z astronomie: ve všech těch rovinách ekliptiky nebylo prostě možné se jen tak na základě letem světem provedených reseb křídou na tabuli vyznat. A pak najednou přišel pan Clamke a všechna ta hejblata rozpohyboval. Ukažte mi kterýkoliv jiný literární žánr, který tohle dovede - navíc tak, aby to nebolelo.

Konečně třetím znakem, který v souboji zastoupené povídky spojuje, je pragmatismus jejích autorů - ohánění nikoli^vtradovaně okleštěné utilitární podobě, nýbrž v životě. Hrdinové těchto novídek se cítí povoláni k vytvoření světa, jsou to lidé, pro něž smyslem života je činnost; nejsou to naštěstí pitomci obutí v kanadách a s pistolí po boku - samosebou přemýšlejí z hlediska praxe, z hlediska činu, který bude následovat. Jejich individualismus je zatím ještě nesvazuje s nikým, aby se v něm cítili omezení. Zdá se jim, že svět, přestože je takový, jaký je, je tady hlavně proto, aby byl jimi podroben.

/Pavel Kosatík - Zlatý máj 9/87/

Eva KAČÍRKOVÁ

VĚŽ

3.část

Čím déle si Ava rozkládala v hlavě svůj rozhovor se Soou, tím méně se jí líbilo, co naznačoval. Obyvatelé nebyli na žádné násilné změny připraveni. Současně se sborem Zasvěcených by padly všechny morální i společenské hodnoty. Nastal by zlatek. Božstva by se pravděpodobně rozhněvala doopravdy a neposlušné Město ztrestala. Ava byla v podstatě konvenční stvoření a k dosažení svých cílů minila použít konvenčních prostředků. Ani ji nenapadlo pochybovat o všemocnosti Božstev. Hodlala s nimi jednat diplomaticky, ale musela dát Soe za pravdu, že Zasvěcení to nepřipustí. Na ty zkostnatělé starce žádná diplomacie neplatí. Ava se s lítostí loučila se svými nadějami.

Sotva se vrátila domů, navštívila ji Zea. "Hledal tě Posel," řekl, vadřšeně kadejíc svým vystouplým očím. "Tvářil se vážně a vypadal rozezleně."

Ava věděla, že Zea vždycky přehání. Posel Zasvěcených se tvářil vážně a rozezleně neustále. Domníval se, že to vyžaduje jeho úřad. Protože však měla špatné svědomí, trochu ji zamrazilo, ale podařilo se jí to před Zeou skrýt.

Zea, která měla obzvláštní talent dělat z každé bezvýznamné události drama, lačně pátrala v Avině nezastřeně tváři. "Cos pro-
vedl?"

"Jak to mám říct," řekla Ava marně. "Hledal jsem se, nebo na to doplatí dítě."

Zea ustaraně stočila zrak na svoje tělné břicho a oči lébala se. Byla to naprosto vzorná Vyvolená.

Ava se neklidně procházela po svém bytě, vyboveném dít pozor-
noszi jejích nevydařených dětí mnoha drobnými zlepšeníčky. Hledila jemné tkaniny a brala do rukou oblíbené předměty. V celých ději-
nách Města byl znám pouze jeden případ, kdy se Vyvolená zpronev-
řila zásadám své vrstvy. Zasvěcení ji při nejbližším setkání s
Božstvy odvedli s sebou a už nikdy o ní nikdo neslyšel. Ava se
během noci smířovala se svým osudem.

Druhého dne ji Posel předvedl před sbor Zasvěcených. "Buď zdráva, sestro," přivítal ji První, knet s vejčitou hlavou a usměvavou tvář. Kdo s ním chvíli mluvil, poznal, že ten úsměv je jen stařecký steh obličejových svalů. "Jsi šťastná a spokojená?"

"Vždy šťastná a spokojená," odvětila Ava podle etikety. "Buďte pochválení, bratři."

"Tvoje děti jsou zdárné?" pokračoval První v neměnné formuli, která zahajovala každý rozhovor.

"Zdárné a poslušné," odpověděla Ava automaticky. Nad odpověďmi na tyto otázky se nepřemýšlelo. Neznamenalý vůbec nic, stejně jako předepsané odpovědi.

Tentokrát však Druhý, shrbený mužík s křivým nosem a liščím očima, řekl sarkasticky: "slyšeli jsme."

Porušení ceremoniálu bylo tak neobvyklé, že Ava nenalezla slova. Bezradně hleděla na kamenný úsměv Prvního.

První ji nechal chvíli přešlapovat a pak vlídně řekl: "Známe všechno, sestro. Víme o každém hnutí, o každém čelestu ve Městě. Známe myšlenky všech Obyvatel. Je to tak?"

"Ano," zašeptala Ava.

"Víme o každé nepravosti dřív, než se v něčí hlavě zrodí," skřípavě řekl Druhý.

"Přivedli jsme Město k nebývalému rozkvětu," pokračoval První, "s milostivou pomocí Božstev. Božstva na nás shlížejí se zalíbením!" Rozhlédl se a všichni Zasvěcení sborem zvolali: "Ať se od nás Božstva nikdy neodvrátí!"

"Když budete nevděční, udělají to," výhrůžně řekl Druhý.

Ava by nedokázala pohnout malíčkem a vypravit ze sebe hlásek. Nikdo to od ní taky nečekal.

"Nevděk se Božstvům oškliví nejvíce," řekl První, "a nemilosrdně ho stínají. Vděčnosti si cení a štědře jí odměňují. Jsi svědomitá Vyvolená, sestro. Povinnosti k Městu ti vždycky byly nade vše. Nikdy ses nedopustila žádného poklesku. Tvoje děti by mohly být pýchou a budoucností Města."

"Měly by k tomu všechny předpoklady," významně podotkl Druhý. Zasvěcení vážně pokývali hlavami. Ava si přála, aby s ní už skončili. První přečetl zoufalou otázku v jejích očích a laskavě se

"Chceš nám něco říct, sestro?"

"Ne," hlesla Ava.

První pochvalně přikývl a řekl: "vstaňte, bratři." Zasvěcení se s hekáním a lupáním starých kloubů zvedli. "Sestro Avo," pravil První obřadně, "sbor Zasvěcených se rozhodl udělit ti zvláštní počtu. Jménem Božstev tě prohlašujeme za První dámu mezi Vyvolenými!" Pod Avou se podlomily nohy. Třeštila znak na starce, netrpělivě vyčkávající povinné odpovědi. "Ať se od nás Božstva nikdy neodvrátí," vyhrkla konečně. Zasvěcení úlevně vzdychli a klesli do svých křesel.

"Jistě víš, co to znamená pro tvoje potomky," důtklivě řekl Druhý. Ava omámeně přikývla.

"Městu to oznámíme zvláštním listem," řekl První. "Dostaneš dekret a všechny tvoje děti své jmenování na významná místa. Pamťuj, že vděčnost je nejvyšší hold Božstvům."

Jak šla Ava ulicemi, zdřavili ji Obyvatelé se zvláštní úctou. Její povýšení nebylo tajemstvím. Místo První dámy se před časem uprázdnilo úmrtím a všichni se těšili, až bude obsazeno. Znamenalo to svátky a slavnosti.

Ava vstoupila do svého bytu, který už nedoufala spatřit. Z tajné schránky vyjmula nádobku s palčivou a aromatickou tekutinou, kterou jí propašoval Saab ze Zakázaného území. Nalila si pořádný doušek a chvějící rukou ho obrátila do hrdla. Prastarý elixír ji vzpamatoval. Ava se posadila a začala přemýšlet.

Funkce První dámy byla převážně reprezentativní. Město ve skutečnosti spravovali školení úředníci, kteří oficiálně podléhali Vyvoleným. Vyvolené byli jen tlumočníky mezi Zasvěcenými a tímto aparátem. Předváděly Obyvatelům názorně, kam až to lze přízní Božstev, poslušností a pílí dotáhnout. První dáma měla málo povinností a mnohé výhody. Nejvýznamnější se týkala jejích dětí. Všechny, bez ohledu na schopnosti, zaujímaly významná postavení. Ava se už nemusela trápit, že Saab živoří ve skladech. Teď ho čeká nejen návrat do ES, ale i velitelská funkce. Bea a Lor budou mít příležitost uplatnit svůj talent a fantazii, které doposud zabíjely při výrobě pracovních oděvů.

Ava se hluboce sklonila před vševědovostí a moudrostí Zasvěcených. Musela uznat, že informační síť, která spočala pod pravomoc Druhého, funguje stoprocentně. Nevěděla, která z Vyvolených, s nímiž hovořila o svém buřičském záměru, ji udala. Možná všechny, kromě Soy, ovšem. Zasvěcení neomylně rozpoznali, jak velké jsou kořeny Aviny nespokojenosti. Ocenili, že mezi těmi stále březími kravami je Ava mimořádnou individualitou a rozhodli se z ní učinit svoji vděčnou a oddanou spojenkyni. Místo První dámy se tak jako tak muselo obsadit a Ava se k tomu hodila stejně dobře jako několik dalších Vyvolených. Její děti budou povýšeny a Ava přestane kout bláhové pikle.

Byly však skutečně tak bláhové? Zasvěcení museli mít volící pádný důvod Avu pacifikovat. Mohli s ní zatočit podobně jako kdysi dávno jejich předchůdcové s tou neposlušnou Vyvolencou, která si nevolně pořizovala děti s otci dle svého výběru. Porušila zákony a Božstva si to s ní vyřídila. Jenže právě o setkání s Božstvy Ava usilovala. Zasvěcení si zřejmě nebyli jisti, že Božstva Avě nepopře jí sluchu. Proto odstranili příčiny její nespokojenosti velkorysým úplatkem. To Avu přesvědčilo, že jednání s Božstvy má naději na úspěch.

Slavnosti na počest nové První dámy proběhly velkolepě a důstojně. Ava požádala Zasvěcené o povolení uspořádat pouť ke skále, na níž se tyčila Věž a položit zde symbolické dary na znamení vděčnosti Božstvům. Možná to uspiší jejich příchod, dodala, plna zbožných nadějí. Zasvěcené její horlivost potěšila a sami pouť obšírným listem vyhlásili. Měly se jí účastnit vybrané delegace, které si to pokládaly za velikou čest.

Ava, doprovázená všemi svými potomky, první položila kytice a věnce před ústí skalní chodby. Chvilu zde setrvala v pietním rozjímání. Pak pokynula deseti vydařeným, aby zůstali a dohlíželi na dekorativní rozmístění darů delegací. Sama se v průvodu Saaba, Bey a Loy vrátila kus zpět a zpovzdálí sledovala zdlouhavý obřad. Jeden z mladších Zasvěcených, který sem byl vaslán jako pozorovatel, nenalézal na jejím vystupování nejmenšího kazu.

"Pohleďte na tu skálu, holátka moje," řekla Ava, sotva pohybující

rty, "je vysoká a strmá. Myslíte, že by ji někdo dokázal zdolat?"

Saab v uniformě ES s distinkcemi důstojníka zkušeně odhadl výšku a sklon stěny nad tunelem a pohrdavě řekl: "Já určitě! Vsaďím svůj meč proti Beině jehle, že bych byl u Věže dřív než ti chromí dědkové, kteří se plazí nahoru tunelem."

"Nebylo by to nemožné," mínila Bea, "je tam dost puklin a keřů. Vylezly bychom tam jako po žebříku, co říkáš, Lo?"

"Vy určitě, mrňousi," ušklíbl se Saab.

"Dovedeme totéž, co každé vytáhlé pometlo," utrhla se na něj Lo. "promiň, matko."

Ava se něžně usmála na dvojčata, nesahající jí ani po ramena. "Nehádejte se, poupátka," napomenula je. "A ty se jim neposmívej, sokolíčku."

"Prosím tě, matko, neoslovuj mě tak směšně," pravil Saab odměřeně, "nehodí se to k mé hodnosti."

Dvojčata vyprskla. Saab jednu z nich - nikdy nevěděl, která je která - rýpl pod žebra.

"Nechte toho škádlení na posvátném místě," pokárala je Ava a koutkem oka viděla, že tentokrát se s despektem ušklíbli všichni tři. S výsledkem první zkoušky svých nevydařených mohla být spokojena.

O několik dní později uspořádala První dáma recepci pro důstojníky Expedičních sborů. Společenská akce probíhala v přátelském a srdečném ovzduší. Nikdo se nepozastavoval nad tím, že Ava vyznamenala svého syna delším důvěrným rozhovorem.

"Vzpomínáš si na naši rozmluvu pod skalou?" zeptala se ho.

"Jistě, matko," přisvědčil Saab.

"Stojíš za tím, co jsi tak lehkomyšlně prohlásil?"

"Mluvíš o výstupu k Věži?" neopatrně řekl Saab.

"Mlč." Ava se oslnivě usmála na důstojníky, postávající v uctivé vzdálenosti a obrátila se k nim zády. Ty by ses nebál hněvu Božstev? zašeptala.

"Nebojím se ničeho," řekl Saab pevně. "Ostatně Božstva jsou tam jen jednou za dlouhý čas."

"A kdybych chtěla, aby ses o to pokusil právě této noci, kdy nás navštíví?" otázala se Ava napjatě.

"Proč?" zarazil se Saab.

"Jsi osvícený mladík, Saabe," řekla Ava. Poznal jsi mnohem víc než já. Viděl jsi poklady, ztracené v troskách Zakázaného území. Máme na ně právo. Zasvěcení nás učí, že kdysi Božstva potrestala Předchůdce Velkou Peckou. Ale my nemáme s Předchůdci a jejich proviněními nic společného. Božstva by nám mohla mnoho těch užitečných věcí šmahem zpřístupnit .. "

"Kdybys, matko, viděla, co všechno měli Předchůdci k dispozici, přerušil ji Saab rozzářeně. "Třaskaviny, které by rozmetaly skálu a obrátily tok řeky. Řízené střely, z nichž jedna by stačila zničit celé Město Letadla a ponorky a .."

Vůbec nepozoroval, že matka ho zkoumá pátravým pohledem.

"Dívají se na nás," přerušila jeho horování a stiskla mu výstražně paži. "Dopovíme si to jindy. Nevyhledávej mě, nech to na mně."

Od té doby, co se stala První dámou, Ava dbala, aby se se svými dětmi stýkala pouze na veřejnosti a při oficiálních příležitostech. Prototaké kvůli setkání s dvojčaty uspořádala schůzku Vyvolených s módními návrhářkami. Záminkou jí byla nemoderní a ošumělá úřední roucha.

Ava položila dvojčatům stejné otázky jako Saabovi a dostalo se jí stejně přesvědčivého ujištění. Bea a Loa se ani neptaly, proč by to měly podstoupit. Když jim matka svěřila, jaký úkol je čeká, nadšeně souhlasily. Matka se na ně může spolehnout. Vyloží to Božstvům jaksepatří. Na vlastní kůži pocítily příkoří, kterého se Božstva dopouštějí na Obyvatelích Města vinou pohodlnosti Zasvěcených. Bude jim potěšením ty dědky naštvat. Ne, nebojí se jejich hněvu, před Božstvy si na ně určitě netroufnou a pak budou muset respektovat rozhodnutí Božstev.

"Jste takové maličké," zašeptala Ava, dojata jejich neohroženým zápallem. "Nevím -"

"Tak proč sis vybrala nás a ne nějaké to bidlo," odsekla Loa s drzým pohledem na Vyvolené, chamtivě se přehrabující ve stůčcích tkanin. Mírnější a uvážlivější Bea řekla: "Velké věci nedělají velcí ale malí."

Ava si uvědomila, že má pravdu. "Nikomu ovšem ani muk," upozornila.

"To nám nemusíš připomínat," z vysoka pravila Lea. Bea se zeptala: "Ani Saabovi?"

"Tomu už určitě ne, "velmi důrazně řekla Ava." Rozhodla jsem se ho z věci vypustit." Dvojčata se potěšeně zašklebila.

Porada o módě měla velký ohlas mezi Vyvolenými a vzbudila spokojenost Zasvěcených. Líbilo se jim, jak čile se První dáma zabývá náležitostmi svého vysokého úřadu a jak je bere vážně.

/pokračování příště/

AUTOŘI KE SVĚTĚ V-ŽENÍ

Až dosud jsem vůbec neznal Josepha F. Engelbergera a i dnes o něm vím velice málo. Ovšem i to málo způsobilo, že jsem se nadšeně chopil pera, abych příznivcům SF vyložil, proč by nám měl být tento pán sympatický.

Joseph F. Engelberger je totiž autorem obsáhlé odborné monografie "Robotics in Practice" čítající zhruba 300 stran a podle toho, že už vyšla ve dvanácti evropských zemích, to nebude dílo nevýznamné. Dostal se mi do ruky výtisk ve španělštině a stran odbornosti díla mohu posloužit názvy několika kapitol či podkapitol, jako např.: Využití robotů u obráběcích strojů, Roboti v termických procesech, Aplikace v paletizaci atd.

Jen čistě náhodou jsem se podíval do předmluvy autora a zajásal jsem. Ano, byl tam jmenován Karel Čapek jako spisovatel, který označení robot zavedl do literatury a vytvořil z něj slovo neodmyslitelně mezinárodní. Zalistoval jsem a zjistil, že před pojednáním autora se nachází ještě jedna potištěná stránka a právě ta mě definitivně utvrdila, že pan Engelberger je veskrze náš člověk. O krátký úvod ke knize totiž nepožádal nikoho jiného než Isaaka Asimova.

Byly to jen minuty, co mohla být kniha v mé moci. Takže jsem zaběhl do rozmnožovny a první stranu jsem si pro potřebu překladu nechal okopírovat. Nyní vám Asimovovu předmluvu rád předávám.

ÚVOD

Tehdy, v roce 1939, jsem byl ještě mladík a začal jsem psát /a publikovat/ sérii vyprávění o robotech. Poprvé v historii vědecké fantastiky jsem roboty popsal tak, jako kdyby byli sestrojeni výlučně proto, aby svou práci odváděli s jistotou. Neměl jsem na mysli nějaké nereálné hrozby barbarů, ani jsem si neponechal zadní vrátka pro fádní city. Byly to prostě dobře sestrojené stroje.

Na počátku roku 1942 vykrystalizovalo ve mně pojetí toho, co jsem nazval "Tři zákony robotiky" a v roce 1960 devět z mých povídek o robotech bylo sebráno do knihy "Já robot". V těch dobách jsem vážně nevěřil tomu, že bych mohl žít a dostatečně dlouho, abych viděl roboty v akci, anebo robotiku přeměněnou v závratně se rozvíjející obor... Nicméně, v této situaci se nacházíme, anebo ještě lépe, zde jsem, žiji, abych to viděl.

Ale proč by neměli stát roboti po našem boku? Hrají přece významnou úlohu v průmyslu. Uskutečňují úkoly prosté a opakující se, pracují s vyšší pravidelností, důvěryhodností a s vyšší pokorou, než jak by lidská bytost mohla nebo měla činit.

Nahradí robot lidskou bytost? Ano, jistě, ale v úlohách, které právě robot může plnit, které nebudou na výši vážnosti člověka, v úkolech, které nejsou ničím víc, než zátěží postrádající smysl. Pro lidi se pak musí najít úkoly lepší a lidštější.

Roboti už nyní existují a ti, do detailu popsáni v této knize, nejsou ovšem tak komplexně pojetí, nejsou ani tak vrtkaví a inteligentní jako imaginární roboti v knize "Já robot", ale... Nechtějte být dáni čas technikům!

Pokrok v robotice bude nepřetržitý a jednou, jak tomu bylo v mé představivosti mladíka si roboti naloží na svá záda všechny těžké práce, které na světě existují, takže lidské bytosti budou mít pokaždé víc času na to, aby se zabývaly prací tvůrčí a přinášející potěšení.

Isaak Asimov

Krásné, viďte? Lituji jen, že jsem našel pouze místo původního vydání - Londýn, nikoliv však rok původního vydání ani rok překladu. Bylo by totiž nepochybně zajímavé znát blíže dobu, kdy Isaac Asimov napsal předmluvu v tomto duchu. Vlastně něčeho jiného lituji ještě mnohem víc. Proč kniha pana Engelbergera dosud nevyšla u nás? Předmluvu byste si mohli přečíst bez zprostředkující španělštiny a jak se domnívám, potešila by kromě nás, scifistů, i odborníky mnohých průmyslových odvětví.

A ještě poznámku nakonec. Že si ale ve světě váží autorů sci-fi?

/Milan Sobotík/

Vladimir C V E T K O V

TO JSOU MI VĚCI !

U dveří kdosi neodbytně zazvonil. Otevřel jsem. Muž v obleku, jaký na sebe natahují potápěči, řekl: "Na koho tady, u všech čertů, člověk nenarazí!"

Odhodil mě stranou a hasil si to do kuchyně. Taková neomalenost mně na okamžik vyrazila dech. Hned jsem se ale vzpamatoval a vrhl se za ním se slovy: "Tak já ti hned ukážu!"

Ukázalo se, že v kuchyni kupodivu není živé duše. Jenom z koutku s lehkým šumotem běžela voda - nestačil jsem ji totiž zastavit, když jsem šel otevírat. Nakoukl jsem - kvůli pořádku - do ledničky, ale i ta zela prázdnotou: kromě několika vajec a hlavičky cibule z předvčerejška v ní nebyl nic. Výplatu jsem měl mít až za tři dny.

"Kam jen zmizel?" vrtalo mně hlavou a vynořily se ve mně představy o věcech nadpřirozených, když tu u dveří opět někdo zazvonil.

"Hrom do toho!" zaklel jsem, popadl jsem na záchoďě koště a šel jsem otevřít.

Na prahu stála Markéta.

"Mistra jste neviděl?" zeptala se intonací, jakou se obvykle ptáme: "Mistra odvolali?"

Nečekaný dotaz mě překvapil.

"Ne, neviděl," zakoktal jsem zmateně. "Tady nebyl."

"Ach, nebyl?" řekla Markéta s okouzlujícím úsměvem a dodala: "Tedy promiňte." A rozplvnula se ve vzduchu.

Teď mi bylo jasné, že to vůbec nebyla má milovaná Markéta. Zatímco jsem se pokoušel srovnat si v hlavě, co se děje a zatímco jsem si vytrvale protíral oči, prosmykli se kolem mne drobnými elegantními kroky - dojemně se podpírajíce rukama, či tlapkami - cosi jako dva ještěři nebo krokodýli namodralé barvy.

Ještě než zmizeli v koupelně, jeden z nich se obrátil a řekl: "Promiňte, prosím, velevážený kolego, můj neméně vážený kolega Krglu, explej dvanácté třídy z podtřídy astrovačnatců, se musí okamžitě vrátit na svou rodnou planetu... Podrobnosti vysvětlím chronopisem."

Ještě nedovřel dveře a už se sem opět tlačily divné postavy a nevidaní tvorové. Některé z nich jsem znal, to se ví, ne osobně, ale jenom z knih a filmů. Tak například: doktor Ajbolit, Sněhurka, Popelka, Hloupý Honza, Parašutista Janek, Ilja Muromec, Ostap Bender, markýz de Sanglot.

Všichni strašně pospíchali, všichni se hrozně narychlo omlouvali a někteří se dokonce ani o omluvu nepokoušeli. Tu mně najednou svítilo: kdesi z nějaké příčiny došlo k chronologicko-fantasmagorickému zkratu, realita se smísila s iracionálním, živoucí hrdinové se pomíchali s postavami z pohádek. Zkrátka můj byt - státní byt, jen si pomyslete! - se z nezjištěných příčin ocitl na koleji chronokoridoru, jinými slovy - ocitl jsem se v kolejišti Času, a teď všichni ti proslulí doktoři, taky prostáčekové, holky i markýzi hledali, kam by se vrtli.

Všichni, dočista všichni v mžiku beze stopy mizeli: milovaní-nemilovaní, známí-neznámí.

Něčím jsem se přece jen utěšoval. Bylo mně jasné, že Čas je všechny zase zařadí tam, kam patří.

Bohužel teprve později mně napadlo, že jsem nestihl, abych si s některým z nich pohovořil. Co bych za to dal!

A tu jsem najednou zatoužil po jediném: aby tento kouzelný Klíč

nade vším zacvakl. Přál jsem si, aby se můj byt nestal průchodním dvorem. Chtěl jsem, aby se tento experiment s Časem skončil.

A taky že se skončil. Vlastně jsem jej ukončil já sám. Jak jsem to provedl? Velice jednoduše. Každému novému návštěvníku jsem vysvětlil, že je na nesprávné adrese. Počínal jsem si jako ve známé pohádce bratří Grimmů: "Opatro výš, prosím! O patro výše! O patro..."

Asi za patnáct minut byl proud návštěvníků vyčerpán. A vyčerpány byly také mé síly.

Rozhlédl jsem se. Všechno bylo na svých místech, všechno tu stálo tiché a klidné. A pojednou mě přepadl hrozný stesk. Pochopil jsem, že jsem propásk příležitost. Onu jedinečnou, úžasnou, neopakovatelnou příležitost, jaká se naskytne jen jednou v životě. Přistoupil jsem ke dveřím, stál jsem a čekal, že snad ještě někdo přijde, zazvoní, že se objeví...

Náhle kdosi zazvonil. Nedočkavě jsem otevřel. Rázně a bez pozdravu vešla jakási ženská, pronikavým pohledem si mě přeměřila a rozkazovačně zachraptěla: "Předložte záznam o spotřebě elektřiny a plynu. Nezdržujte, jsem v práci, NEMÁM ČAS!"

/Z časopisu Znamja junosti
přeložil M.Sedláček/

Marcin W O L S K I

EXPONÁT

Letěli vnějším okrajem časoprostoru. Explorator 13 by se případnému pozorovateli mohl jevit jako veliká kometa, samozřejmě pod podmínkou, že by byl vidět. Ve skutečnosti expedice pronikala časy, rozměry a prostory naprosto nepostřehnutelně, svou přítomnost dávala najevo jen sem tam postřehnutelnými záchvěvy magnetického pole.

Velitelem byl El, starý, šedivý Glor, který už svá chapadla omotal v nejedné výzkumné expedici. Funkce generálního ředitele Vesmírného planetárního muzea jej často odváděla za hranice jeho tiché spirální galaxie, ale každý let obyčejně končil úspěchem v podobě

nového exponátu. Jednou to byl rudý trpaslík, podruhé černá díra, jindy zas nevelká planetární soustava.

Jejich cílem byla tentokrát značně vzálená planetární soustava, nebo, přesněji řečeno, jedna z jejích planet, na níž se na bílkovinné/ ano, ano, příroda občas takové paradoxy miluje/ prý rozvinula nějaká vyšší civilizace. Samozřejmě, přirozené signály se vesmírem šíří velice pomalu, takže než se zpráva o novém životě dostala až na Glor, vylézali už první trilobiti z moře. Dřívě, než ředitelství muzea přijalo rozhodnutí, se karbonské lesy změnily v uhlí a když konečně Explorator odstartoval, stačili se vylíhnout obrovští plazi, zaplavující svými mohutnými těly pevniny, moře i vzduch.

"Měli bychom si pospíšit," bručel El, "než se vyvinou natolik, že se nadají beztréstně zavřít do muzea. Vzpomínáte si, jaké jsme měli starosti s tou dvojitou planetou v souhvězdí Vega?"

Podřízení přikývli mozkoúdy.

"A co na to superpočítač?" otázal se nějaký asistent.

"Na planetě nastává doba ledová. Od pólů se šíří obrovské záplavy sněhu. Musíme pospíchat."

Explorator zdvojnásobil rychlost. Počítač zatím chrлил stovky informací a záložní Glorové se tak dovídali o dalších ledových dobách o prvních dvounohých bytostech, o vzniku civilizace i o jejím rychlém rozvoji.

Do normální trojrozměrné soustavy přešli u planety s podivuhodným prstencem. Byli už tak blízko. Svůj cíl už mohli pozorovat na obrazovkách.

Ale vtom...

"Pozdě," zasténal El.

Přiskočili k obrazovkám. Planeta nikde. Roztržená desítkami výbuchů se rozpadla na stovky a milióny drobečků.

"Přišli jsme pozdě," řekl vrchní asistent.

"Přinejmenším aspoň víme, že tam určité byly rozumné bytosti."

El mlčel. Nedokázal se smířit s neúspěchem. Porozhlédl se po ostatních planetách. První, hned u ústřední hvězdy, byla rozžhavena doruda, druhá zase zakalena čpavkovými parami, čtvrtá byla příliš chladná... Ale třetí, třetí vypadala velice sympaticky. Dokon-

ce měla i mohutný měsíc.

Rozhodl se. Vydal rozkazy. Roboti se vydali sbírat zbytky života z rozbité planety, měnící se v očích v hromadu planetoid.

"Co chcete dělat, šéfe?" otázal se jeden z mladších Glorů.

"Nu což, pokusím se udělat z ničeho něco," usmál se šedivý ředitel.

"Nemáme moc času. Snad rok nebo dva."

"Myslím, že mi to nezabere víc, než šest dnů. Sedmého dne, jak jistě víte, odpočívám."

/ přeložil J.Pilch/

L Í B Í N E L Í B Í L Í B Í N E L Í B Í L Í B Í N E L Í B Í

DVAKRÁT TŘINÁCTKA

Nestává se často, aby některé naše nakladatelství potěšilo fanom tak, jako letos Mladá fronta dvamě knížkami své edice Třináct. Každý z vás už ví, že mám na mysli dvoudílnou antologii světových autorů "Navštivte planetu Zemi" a "Vesmír je báječné místo pro život", které jsme dostali do rukou počátkem letošního roku. Obě knížky, každá za dvacet sedm korun, obsahují dohromady dvacet osm povídek autorů z USA, Velké Británie, Francie, Švédska, Norska a Japonska.

Dvacet osm povídek je dost. A nutno říci, že všechny představují kvalitu minimálně průměrnou, často však vysoce nadprůměrnou. A to se u takových antologií nestává často. Stačí si vzpomenout třeba na sborník "Hledání budoucího času" nebo "Skleněné město" z Mladé fronty. Najdeme tam nejrůznější žánry, od klasické hard SF po katastrofickou a sociologickou SF, ale mě osobně by potěšilo, kdyby se pořadatel sbírky J.Veis nebál zařadit i ukázkou dnes tak populární odnože SF, jakou je bezesporu fantasy. Nu, tisíc lidí, tisíc názorů a chutí.

První kniha, "Navštivte..." je rámovaná dvěma povídkami, které

jsou ozdobou této knihy - Kuttnerovy "Trable s elektrárnou", pocházející ze slavného hogbenovského cyklu, jsou velice příjemným počtením /škoda, že se nemůžeme seznámit s reprezentativním průřezem tvorby tohoto autora, jednoho z nejlepších povídkářů americké SF - to ovšem platí o více autorech souboru, např. Kornbluthovi, LeGuinové nebo Brownovi/, "Nestřílejte, prosím, na stromy" slavné autorky kriminálních příběhů Patricie Highsmithové je klasickou katastroficko-ekologickou povídkou, v níž spisovatelka osvědčuje svůj talent pro napětí.

Mezi ty povídky, které si zapamatujete, patří Curvalova "Ani propisku, ani bonbón", Fyfeova "Jiná doba, jiné mravy" a Kleinova "Planeta sedmi masek". Zbytek knížky jsou většinou vtipné spíše a- nekdoty, velice zábavné a vtipné, protože nemůžeme přece být stále jen vážní a zahloubaní do závažných problémů. Z těchto povídek si asi nejspíš zapamatujete Andrevonovu "Mechaniku" a Silverbergova "Absolutně neochvějného".

Druhá kniha, "Vesmír...", se mi zdá o něco slabší, i když i ona obsahuje několik výtečných povídek. Výborná je Kornbluthova povídka "Gomez", LeGuinové "Palubní rozhlas" nebo Léourierův "Otvírák". U četby Roffetovy "Velkoprodejny jsem si vzpomněl na Pecínovského "Její veličenstvo", řešící podobnou situaci na daleko vyšší úrovni a také daleko poutavěji. Je to zase jeden velký dluh našich nakladatelů. Do skupiny povídek s touto tematikou budoucího přelidněného světa, naplněného potlačenými emocemi, patří i Robertsova "Můžete to být i vy", která také patří k tomu lepšímu.

A také druhá část antologie je doplněna několika anekdotickými povídkami. A z těch se mi líbí nejvíce Brownova "Hvězdná myš". Je to roztomilý příběh, pan Brown už tak prostě psát dokáže, v němž prostě nemůžete nedržet palce Mitkeymu na jeho cestě za osvobozením myšího rodu, fandíte mu, aby se mu podařilo založit tu jeho Maustrálii a spolu s "Herr Brófesorem" je vám líto a zároveň vás uspokojuje, když se to Mitkeymu prostě nepodaří.

A ještě jednu pozoruhodnou povídku tu najdete - Jasutakova "Stojící žena" je jemným, lyrickým příběhem, nadýchaný slovesný tvar, připomínající orientální krsby na hedvábí, který ve vás zanechá

trochu hořkou pachut' na patře a trochu smutku na duši.

Asi je škoda, že naznáme SF z mnoha pro nás exotických zemí světa. Nestálo by za to, vydat třeba antologii asijských povídek? Vzpomeňte si například na Sacharitkulovu povídku "Den v Mallworldu", otištěnou loni ve Světové literatuře.

Zdá se, že Třináctka začíná být pro fandom stále zajímavější ediční řadou. Každopádně už ve svých knihovnách máme pěknou řádku těchto žlutých knížek. A to se ještě můžeme těšit /velice opatrně/ na další "kousky", např. na Tolkienova "Pána prstenů". První část této třídílné epopeje vyjde asi v roce 1990.

A tak držíme Třináctce palce, je to přece jen ještě příliš bleďá květinka na tom našem scifistickém úhoru.

/Jiří Pilch/

L I B Í N E L Í B Í L I B Í N E L Í B Í L I B Í N E L Í

Ladislav S O M M E R

POZDĚ

Ležel ve vaně a pozoroval hustý déšť kapek, čeřících hladinu do drobných vlnek. Nepospíchal, byl sobotní podvečer. Vychutnával blahodárné účinky koupele, splachující z těla únavu i všechny strasti dne. Měl rád tyhle chvíle, kdy se mohl nerušeně oddávat lenošení a všem pozemským slastem s ním spojeným. Mezi ně patřila i jeho žena Vanda, štíhlá černovláška s velkýma zasněnýma očima, útlými rameny a koketním nosíkem plným pih. Často ji pozoroval. Když ležela na boku, její tělo se podobalo rozbouřenému moři. Teď seděla v ložnici u toaletního stolku a rozčesávala si vlasy. Najednou větracím okénkem proniklo do koupelny ostré světlo, jakoby někdo náhle rozsvítil světlomet a zase ho zhasl.

"Asi bude bouřka," zvolal do šumění vody.

"Zablýskalo se," přitakala mu.

"Nevadí, alespoň se nám bude dobře spát," poznamenal a sáhl po

mýdle. Ještě před chvílí, když se koupala ona, hladil její ramena. Vzhledla k nemu a on v těch očích vyčetl známý záblesk chtění. Byl rád, že je pro ni stále žádoucí, přestože jeho vlasy už byly notně poznamenány stříbrem. Z myšlenek ho vyrušilo vrznutí dveří. "Nechoď ven, ještě se nastydneš," řekl starostlivě.

"Neměj obavy, jen jsem se podívala, jestli nebude pršet," téměř okamžitě odpověděla. Vtom uslyšel zvuk, podobající se drcení něčeho křehkého, doprovázený přidušeným zasténáním. Ovládl ho pocit, že něco není v pořádku.

"Stalo se ti něco?" vykřikl.

"Ale nic, Málem jsem upadla," zasmála se své nešikovnosti. To ho však neuspokojilo.

"Proč jsem ji neslyšel vycházet z ložnice?" - vrtalo mu hlavou. Taktéž měl pocit, že ten hlas, který mu odpověděl, zněl nějak cizí. "Vando, prosím tě, můžeš mi podat čistý ručník?" řekl nejistě, snad proto, aby ji viděl. Z kuchyně se ozvalo zachrastění. "Rozuměla jsi? Chtěl jsem ručník!" zavola po chvíli netrpělivě.

"Počkej. Copak neslyšíš, že vytahuji z ledničky led?" odbyla ho.

"Na co ti bude?" otázal se.

"Přece ten koňak nebudeme pít teplý," řekla nenuceně, a to ho uklidnilo. Vzpomněl si na láhev Napoleona, kterou začátkem týdne koupil. Trochu mu zalichotilo, že Vanda je tak starostlivá. Zastavil příval vody. Vtom se z kuchyně opět ozvaly podivné zvuky.

"Prosím tě, že si nedáš pokoj," pokáral ji.

"Nezlob se, ale musím přece z ledničky vytáhnout i to maso. Zítřka by se mi už nestačilo rozmrazit," omluvila se.

"No ano, vždyť zítra mají být k obědu řízky," zašeptal a podívil se, kde se v něm bere ta podezřívavost. Sáh po tubě se šampónem a trochu ho vymáčkl do dlaně. V mokrých vlasech se vytvořila bohatá pěna, až mu stékala do očí. Rychle je zavřel. Najednou měl pocit, že někdo nad ním stojí. "To jseš ty?" vyhrklo z něho. Ticho. Žádná odpověď. Protřel si oči a rozhlédl se. Koupelna byla prázdná.

"Říkal jsi něco?" z kuchyně se ozval její hlas.

"Ne, neříkal," zalhal a sám nad sebou se styděl jaký je straš-

pytel. "Co děláš?" otázal se, jen tak, aby ji slyšel, a také proto, aby přišel na jiné myšlenky.

"Trochu jsem zacákala podlahu, tak ji vytírám," odpověděla.

"Já se ti divím, pořád musíš něco dělat," řekl vyčítavě, ale v duchu byl rád, že je taková puntičkářka. Za ta léta, co spolu žili, si na pořádek zvykl a neuměl si představit, že by tomu mělo být jinak. Opět pustil sprchu. Proud vody spláchl pěnu a zbytky mýdla z celého těla. Vylezl z vany a začal se utírat. Vzpomněl si, že před chvílí chtěl, aby mu přinesla čistý ručník. "Trapné," pomyslel si a všechny nejistoty hodil za hlavu. "Neměl bych tolik čist ty přihlouplé horrory," meditoval, oblékl si župan a vešel do obývacího pokoje. Vanda už byla v ložnici. Skvírou ve dveřích zahlédl tlumené světlo noční lampičky. Nahlédl do kuchyně.

"Nechala si pootevřené dveře od ledničky," poznamenal a chtěl je zavřít. Sly ztěžka, musel se do nich pořádně opřít. Vtom si všiml, že na zdi je několik červených skvrn. Překvapily ho, před půlhodinou tam nebyly. "Od čeho jsou ty skvrny?" podivil se nahlas.

"Promiň, zapomněla jsem ti říct, když jsem vytahovala to maso, řízla jsem se do prstu," prohodila, jako by šlo o maličkost.

"Hodně?" otázal se a se zájmem si prohlížel šest temně rudých koleček, seřazených do jedné řady.

"Ani ne, jen jsem se trochu polekala," odpověděla. Ulevilo se mu, málem se začal obávat, že celý večer stráví převazováním a o-foukáváním jejího prstu. Už chtěl odejít, když na podlaze spatřil dvě tmavé šmouhy. Přešel přes ně prstem. Ulpěla na něm světle červená barva.

"Od čeho je ta podlaha tak špinavá?" zvolal překvapeně.

"Prosím tě, nech už toho a pojď za mnou," odbrkla rozmrzele.

Trochu se ho to dotklo, ale nakonec usoudil, že to byl on, kdo kladl tak hloupé otázky. Zhasl světlo a zavřel za sebou dveře. Cestou přes obývací si vzpomněl, že na stole žádné maso neleželo.

"Asi bude ve dřezu," napadlo ho a otevřel dveře do ložnice.

"Oh bože," zasténal hrůzou, sotva pohlédl na postel. Najednou mu došlo, proč vrzly ty dveře, proč se mu zdálo, že její hlas zní tak cize, proč je na zdi a na podlaze krev, proč lednička nešla

zavřít. Bylo však už pozdě, tak zoufale pozdě a utéct nebylo kam, protože ONA k němu vztahovala své dlouhé, tak příšerně dlouhé ruce.

Metodicko-informační zpravodaj KLF Opava při Okresní knihovně PB
v Opavě

Redakční rada: M.Sobotík, P.Stanke, H.Pěchulová

Ilustrace: R.Balický

Náklad: 80 výtisků

Jen pro potřebu členů SF klubu

Neprodejné!

BŘEZEN 1988

